

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/272/2015
Identifikačné číslo spisu:	7513200246
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7513200246.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa Z. C., bývajúcu v R., M. 9, zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, dieťaťa rodičov Mgr. M. H., bývajúcej v R., M. 9, zastúpenej JUDr. Danicou Holováčovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Čajakova 5 a A. C., bývajúceho v T., H. XX, o styku otca s maloletým dieťaťom, vedenej na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 19P/10/2013, o dovolaní matky maloletého dieťaťa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. marca 2015 sp. zn. 7CoP/295/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice - okolie (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 5. februára 2014 č. k. 19P/10/2013-123 zmenil rozsudok Okresného súdu Košice - okolie z 27. novembra 2012 v časti úpravy styku otca s maloletým dieťaťom tak, že otec je oprávnený sa stýkať s maloletým dieťaťom každú prvú nedeľu v kalendárnom mesiaci za prítomnosti matky maloletého dieťaťa, a to v čase a na mieste bližšie špecifikovanom v predmetnom rozhodnutí. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v danom prípade je v záujme maloletého dieťaťa výrazne obmedziť jeho styk s otcom, nakoľko osobnostné predpoklady otca ako rodiča sú na nedostatočnej úrovni. Mal za preukázané, že otec zasahuje nevhodným spôsobom do výchovy maloletého dieťaťa a vystavuje ho stresovým a nestabilným situáciám. Otec neprejavil o maloleté dieťa skutočný záujem spočívajúci v spoločných aktivitách, hrách, vytváraním spoločných záujmov a väzieb, ale práve naopak nevhodne zvoleným spôsobom výchovy u maloletého dieťaťa len umocnil jeho nezáujem sa s ním stretávať. Na základe týchto skutočností a s prihliadnutím na záujem maloletého dieťaťa, obmedzil stretávanie sa maloletého dieťaťa s otcom časovo na jednu hodinu mesačne a miestne na priestor obchodného centra. Za účelom obmedzenia prípadných škodlivých vplyvov otca na maloleté dieťa rozhodol, že otec je oprávnený sa s maloletým dieťaťom stretávať len za prítomnosti matky maloletého dieťaťa. Návrhu matky na úplný zákaz styku otca s maloletým dieťaťom nevyhovelo, pretože by došlo k prerušeniu biologických a citových vzťahov maloletého dieťaťa k otcovi, ktorý by zároveň stratil možnosť podieľať sa na výchove maloletého dieťaťa a budovania vzťahu s ním.

O odvolaní otca a matky maloletého dieťaťa rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 27. marca 2015 sp. zn. 7CoP/295/2014 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.), pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Doplnil, že v danom prípade je styk otca s maloletým dieťaťom za prítomnosti matky, ako aj miestne a časové obmedzenie tohto styku odôvodnené odmietavým vzťahom maloletého dieťaťa k otcovi a otcovou osobnostnou štruktúrou. Nestotožnil sa, rovnako ako súd prvého stupňa, s matkou navrhovaným úplným zákazom styku otca s maloletým dieťaťom. Uviedol, že takéto obmedzenie nemôže mať charakter trvalého pretrhnutia väzieb medzi dieťaťom a rodičom za účelom jeho integrácie do nového rodinného prostredia. Pokiaľ ide o zvyšné odvolacie námietky uplatnené v opravných prostriedkoch účastníkov konania, tieto považoval odvolací súd za nedôvodné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala včas dovolanie matka maloletého dieťaťa. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. K prípustnosti dovolania uviedla, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). Táto vada mala podľa dovolateľky spočívať v tom, že jej nebolo doručené vyjadrenie otca maloletého dieťaťa k ňou podanému odvolaniu voči rozsudku súdu prvého stupňa. Dovolanie odôvodnila tiež tým, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Otec maloletého dieťaťa sa k dovolaniu matky nevyjadril.

Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení uviedol, že nemá žiadne námietky voči dovolaním napadnutému rozsudku odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.). Bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolaním matka napáda rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 238 O. s. p. a § 237 O. s. p.

V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p., pretože nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok. Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Nejde ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie preto podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O. s. p. ukladajúcim dovolaciemu súdu povinnosť prihladiť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolací súd však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

Pokiaľ matka maloletého dieťaťa namietala, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, lebo jej nebolo doručené vyjadrenie otca maloletého dieťaťa k jej odvolaniu treba uviesť, že odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa podali obaja rodičia maloletého dieťaťa. Rovnako ako odvolanie matky bolo doručené zástupcovi otca na vyjadrenie, tak aj odvolanie otca bolo zástupkyňi matky maloletého dieťaťa riadne doručené (č. l. 132). Otec vo vyjadrení k odvolaniu matky výslovne uviedol, že poukazuje na svoje doterajšie prednesy, stanoviská, ako aj obsah svojho odvolania, ktoré podanie mala zástupkyňa matky vo svojej dispozičnej sfére. Obsahovo možno považovať toto vyjadrenie otca maloletého dieťaťa za totožné s jeho odvolaním. Matka maloletého dieťaťa tak mala možnosť oboznámiť sa so všetkými argumentmi otca maloletého dieťaťa už z obsahu ním podaného odvolania. Za tejto situácie dovolací súd považoval doručovať matke vyjadrenie otca maloletého dieťaťa k jej odvolaniu za nehospodárne a neefektívne.

Matka preto neopodstatnene namietala, že konajúce súdy jej nedoručením vyjadrenia otca k jej odvolaniu, odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Pokiaľ matka maloletého dieťaťa namietala, že postup súdu (nesprávna formulácia otázok pre znalkyňu súdom prvého stupňa, čoho dôsledkom bolo to, že na nich odvolací súd neprihliadol) v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Ak by aj v preskúmvanej veci k takejto nesprávosti došlo (z tohto hľadiska súd vec neskúmal), nezakladá to procesnú vadu konania v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia.

Rovnako ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá. Uvádzané skutočnosti môžu prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.); vadu takej povahy, ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní. O tento prípad v danej veci nejde.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ § 237 ods. 1 O. s. p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon matka maloletého dieťaťa vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietala.

Keďže v preskúmvanej veci dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie matky ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť

rozhodnutia odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok